

Марія Дубосвіт

Тебе знайшов
крізь час

Марія Дивосвіт

Тебе знайшов крізь час

Легка романтична історія

Київ – 2025

Copyright © 2025 by Марія Дивосвіт

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

Поцілунки долі: миттєві історії кохання

Поцілунки долі — це серія коротких романтичних новел у піджанрі **Cozy Romance**, кожна з яких є окремою завершеною історією про миттєві, несподівані та доленосні зустрічі, що змінюють життя героїв.

Якщо ви шукаєте легкі, зворушливі історії, які залишають приємний післясмак і надихають вірити в дива, ця серія створена саме для вас.

Кожна новела — це особливий «поцілунок долі», який відкриває нові горизонти для почуттів і змінює все.

У світі «Поцілунків долі» випадковість стає ключем до щастя, а доля майстерно переплітає шляхи людей, які здаються зовсім різними, але призначені бути разом.

Це не складні драми, а щирі миті, які торкаються серця — залишаючи по собі тепло, усмішку і віру в маленькі дива.

Кожна новела — це яскравий емоційний спалах: від першої іскри симпатії до глибокої закоханості, що здатна

Тебе знайшов крізь час

подолати будь-які перешкоди.

Ці історії нагадують: справжнє кохання не підкоряється логіці чи умовам — доля завжди має свій план, навіть якщо він здається неймовірним.

Тебе знайшов крізь час

Коли Айлін погодилася на звичайний пікнік, вона навіть не підозрювала, що незабаром потрапить у зовсім інший світ. Після загадкового буревію вона прокидається в місці, де повітря пахне інакше, а небо ніби належить іншій реальності.

Саме там вона зустрічає його — Роана, чоловіка з пронизливим поглядом, що читає душу, і руками, які здатні захистити від будь-якої небезпеки. Між ними спалахує щось більше за пристрасть — кохання, якому ні час, ні простір не під силу протистояти.

Але коли це почуття ставить перед Айлін вибір — повернутися назад або залишитися, — чи зможе її серце знайти правильну відповідь?

«Тебе знайшов крізь час» — це історія про долю, що долає межі вимірів, про кохання, яке стає справжнім домом, і про жінку, яка знайшла себе там, де найменше очікувала.

Тебе знайшов крізь час

Ця новела — магія почуттів, сильніша за всі межі.

Пролог

Кажуть, що доля — це нитка, сплетена з безлічі життів, що тягнеться крізь час і простір. Вона тонка, майже невидима, але міцна, як обіцянка серця. Її не можна розірвати, хоч як би життя намагалось розвести нас у різні боки.

Іноді дві душі зустрічаються і відразу впізнають одна одну. У погляді — щось знайоме, у дотику — щось давнє. Це може статися у черзі за кавою, на чужому весіллі чи серед натовпу на вокзалі. Але іноді доля обирає складніший шлях. І тоді зустріч відбувається не в одному світі, а у кількох. Не в одному часі, а поза ним.

Це історія саме про таку зустріч. Про дві душі, що колись кохали, загубили одна одну... і все ж знову знайшли. Їх розділяли роки, виміри, світи. Але коли серце шукає, коли любов пам'ятає — навіть сам Всесвіт не може стати на заваді.

Айлін не знала, що її життя зміниться через простий вибір — піти чи залишитись. Вона не здогадувалася, що за межами

Тебе знайшов крізь час

звичного світу є інший, де її чекає той, хто вже бачив її у снах. Той, чия душа мовчки шепотіла: *«Я знайду тебе. Крізь час. Крізь усе»*.

І коли світ змінився — все, що здавалося вигадкою, стало реальністю. Бо іноді найміцніший зв'язок не той, що видно, а той, що живе в серці. Невидимий, але вічний.

Айлін не дуже хотіла йти на цей пікнік.

Її тягар самотності давно став чимось звичним. Вона навчилася ховати своє відчуття відчуження за привітною усмішкою, уникати гучних розмов і завжди знаходити собі зручне місце десь збоку. У натовпі вона відчувала себе ще більш самотньою, ніж наодинці.

– Ну ж бо, Айлін, ти ж завжди сидиш вдома! – переконувала її Сара, весела і непосидюча, як завжди. – Хоча б на кілька годин забуд про проблеми та розважся!

Сара не розуміла. Вона завжди була в центрі уваги, її слова цитували, її жарти викликали сміх. Вона сяяла – на відміну від Айлін, яка була тінню поруч. Але Сара справді хотіла допомогти. Айлін це знала. І, попри внутрішній спротив, погодилася.

– Гарзд, – зітхнула вона. – Лише на трохи.

Тебе знайшов крізь час

Поляна була залита сонцем, але його проміння вже ставало м'якшим, вечірнім. Запах свіжої трави, димок від багаття та нотки лимонного печива створювали в повітрі затишну атмосферу. Сміх, розмови, шелест пластикових стаканів, – усе зливалося в єдиний гул, який поступово почав тиснути на вуха.

Айлін сіла на складений плед трохи осторонь, ніби межуючи між світом веселощів і власною тишею. Її руки були складені на колінах, пальці машинально перебирали тканину сукні. Погляд блукав уздовж горизонту, де небо вже затягувалося хмарами. Сірі пасма повільно стягувалися до купи, віщуючи дощ.

Вітер став помітно сильнішим. Він гойдав верхівки дерев і змушував паперові серветки танцювати по траві.

– Ох, здається, буде буря, – прошепотіла вона, більше собі, ніж комусь іншому.

Відчуття неспокою стисло груди. Вона різко підвелася. Вона не хотіла бути тут, серед гучних голосів і вимушених усмішок. Шум і гамір втомлював. Айлін попрямувала до лісу, ніби щось вело її туди, у гущу іншої тиші — щільної, глибокої, з відтінком затишку.

Дівчина йшла повільно, вдихаючи запах хвої та вологи, яка вже висіла в повітрі. Ліс наче кликав її, манив глибше – туди, де дерева змикалися, ховаючи небо, і де світ ставав іншим.

Раптово небо потемніло, наче хтось кинув покривало над сонцем. Вітер здійнявся різко, сильніше, ніж раніше – він затанцював довкола неї, піднімаючи листя і пил, шепочучи щось на своїй мові. Їй здалося, що він говорить до неї.

– Що за... – прошепотіла вона, зупиняючись.

Земля під ногами здригнулася. Мить – і все навколо

закружляло. Дерева, трава, небо – все змішалось в калейдоскоп світла і тіней. Айлін відчула, ніби хтось виринає її з тіла, ніби саме повітря стало густим, як вода.

Потім – темрява.

Але це не була звичайна пітьма. Вона була живою. Вона дихала. Вона мала запах – трохи металевий, трохи солодкий. І в цій темряві щось чекало.

Свідомість повільно згасала. Перед очима промайнуло обличчя Сари, поляна, багаття. Потім – нічого.

Айлін зникла.

Світ повертався повільно – спочатку відчуттями, потім звуками, і лише потім зображенням. Айлін відкрила очі.

Над нею було небо – безкрає, блакитне, чисте, глибше, ніж вона пам'ятала. Сонце було яскравим, але не сліпучим, і свіже повітря пахло деревиною, пряною травою й чимось невловимим – ніби спогадом, що не належить їй. Вона лежала на вогкій землі, відчуваючи кожную грудку під лопатками, ніби тіло ще не звикло до реальності.

Її погляд сфокусувався на обличчі, яке схилилося над нею. Чоловік. Невідомий. Суворий. Його риси були чіткими, майже різьбленими, а щетина на щелепі надавала йому ще більш дикого вигляду. Його очі — яскраві, крижано-блакитні — дивилися уважно, насторожено.

– Жива? – запитав він.

Голос. Низький, трохи хрипкий, але з тією дивною м'якістю, яка чіпляється за серце. Айлін хотіла щось сказати,

але у горлі пересохло, ніби вона щойно прокинулась після довгого сну.

– Ви... хто? – хрипко прошепотіла вона, спробувавши підвестися, але тіло не слухалося.

Чоловік зморщив лоб, його брови зійшлися на переніссі. Він мовчки дивився на неї, ніби щось у її словах не складалося.

– Мене звати Роан. Ви знепритомніли в лісі. – Він зробив паузу, його погляд ковзнув по її одягу. – Як ви сюди потрапили?

Слова сколихнули її, наче хвиля, що виринула з таємних шарів пам'яті. Ліс... вітер... темрява... Але все виглядало нереальним, як сон, з якого прокидаєшся в іншому ліжку.

Айлін сіла і озирнулася навколо.

Світ був... інший.

Над деревами здіймалися дивні споруди, схожі на вежі, але вони ніби зросли з каменю. Листя дерев мало сріблястий відтінок, а трава під її пальцями м'яко світилася зсередини, як морські глибини. Повітря було щільніше, насиченіше, і кожен вдих змушував серце битися швидше – не від страху, а від якогось внутрішнього резонансу.

– Я... я не знаю, – прошепотіла вона. – Це не моє місто... Це не мій світ.

Роан не відповів одразу. Його погляд став ще пильнішим, але не ворожим. Швидше – обережним.

Він підвівся і простягнув їй руку. Вона вагалась лише мить і вхопилася за неї. Його долоня була теплою, сильною, з мозолями, як у воїна чи мисливця.

– Вам потрібно відпочити, – сказав він просто. – Підемо до мене.

Він обережно підняв її на руки. Айлін здивувалася,

Тебе знайшов крізь час

наскільки легко це йому вдалося, мовби була легкою, як пір'їнка. Її щок порожевіли, але вона не протестувала. У ній боролися страх і спокій, недовіра й дивна впевненість, що поруч із ним вона в безпеці — хоча не могла цього пояснити.

Вони рушили стежкою, що вела вниз між срібних дерев. Листя шелестіло над головою, ледь торкаючись його темного волосся. Айлін дивилася йому через плече і намагалася зрозуміти: що з нею сталося? Де вона? І чому відчуває, що все це — не випадковість?

Попереду, між деревами, вже було видно дах будинку – не зовсім хатини, не зовсім замку. З каменю, дерева і чогось живого, що мерехтіло на світлі.

Вона потрапила в інший світ.

І це був лише початок.

Дні минали повільно і тихо, як вода в лісовому струмку. Дім Роана, де мешкала Айлін, стояв посеред сріблястих дерев, немов прихований світ усередині іншого світу. Вона поступово вивчала нове місце: його природу, мову, звички мешканців, яких зустрічала лише зрідка. Її тіло вже звикло до місцевого повітря, їжа більше не здавалася дивною, а незнайомі кольори не лякали. Але думка про повернення додому не полишала її ні на мить. Вона щовечора виходила на пагорб за домом, шукаючи зорі, знайомі хоч з далекого дитинства, проте не знаходила нічого впізнаваного. Її всесвіт змінився.

Роан був поруч. Він не ставив зайвих запитань, не квапив. Допомагав, коли потрібно, мовчки підтримував, коли вона просто сиділа й мовчала. Його присутність стала тією опорою, яку вона боялася шукати в людях у своєму світі.

Небо того вечора було кольору попелу, а дощ лише

Тебе знайшов крізь час

ніжно торкався даху, коли вони залишилися разом біля каміна. Вогонь потріскував, розсипаючи теплі відблиски по кам'яних стінах. Айлін сиділа на м'якій лаві, загорнута в плед, дивлячись на язики полум'я, ніби намагаючись знайти відповіді у цьому палаючому танці світла й тіней.

Вона задумливо прикусила губу – звичка, яка з'являлася, коли в її думках народжувалося щось важливе.

– Роане, ти живеш тут сам? – її голос був тихим, майже неспівим, але щирим.

Він саме різав хліб, але зупинився. На мить у його обличчі промайнула тінь спогадів.

– Так. Раніше я шукав... – він замовк, підбираючи слова.
– Шукав свою пару. Але розчарувався. Я не зміг довіритися. Ніхто не був... тією самою.

Айлін мовчки кивнула, відчуваючи, як у грудях щось стиснулося. Її рука несвідомо ковзнула по пледу, ніби шукала тепла.

– А ти? – його голос став м'якшим. – Ти когось кохала?

Вона не відповіла одразу. Її пальці погладжували тканину. Потім вона глибоко вдихнула й подивилася у вогонь.

– Ні... Ніколи. Я намагалася вірити, що кохання прийде, як у книжках. Але... я завжди почувалася зайвою. Усі були з кимось, а я – сама. І з часом перестала чекати.

Тиша. Але тиша не гнітюча. Вона обволікала їх, як ковдра, і лише потріскування вогню було між ними.

Роан повільно наблизився. Його рухи були обережні, як у людини, що боїться порушити щось крихке.

– Ти особлива, Айлін. – Його голос став глибшим, емоційнішим. – І справа не в тому, звідки ти. А в тому, як ти дивишся на світ. І як світ змінюється, коли ти поруч.

Вона підвела очі. Їхні погляди зустрілися – і час, здавалося,

Глава 3

зупинився. Вогонь відбивався в його очах, а її власне серце почало гупати так голосно, що вона боялася, він це почує.

Роан простягнув руку і ніжно торкнувся її щоки. Його дотик був теплим, твердим, але водночас обережним. Її шкіра завмерла під цим дотиком. Вона не відступила.

– Ти не випадково тут, – прошепотів він. – Я це відчуваю.

Її губи ледь тремтіли, коли він нахилився ближче. І тоді – м'який поцілунок. Ледь відчутний, неначе перший подих весни після довгої зими. Її очі заплющилися самі по собі, і вона вперше дозволила собі не думати – просто бути в цьому моменті.

Тепло його рук, вогонь багаття, тихе дихання, що змішалось з її власним. Ніч не принесла відповідей, але подарувала дещо більше — надію.

Надію, що навіть у чужому світі можна знайти щось справжнє.

Коли їхні погляди знову зустрілися наступного вечора, між ними вже не було мовчання. Не було потреби в словах — усе говорили очі, дотики, глибоке, тремтливе розуміння, що щось змінилося назавжди.

Роан не відводив погляду від неї. Його рука знову торкнулася її обличчя, великі пальці м'яко провели вздовж лінії щоки. Айлін прикрила очі, дозволяючи собі відчувати кожну секунду його присутності. Вона вже не боялася близькості, навпаки, жадала її, немов птах, що мріє розправити крила і злетіти в небо.

Коли його губи знову знайшли її, цього разу поцілунок був інший — глибший, гарячіший, із ноткою нетерплячості. Це був не просто прояв симпатії — це був вогонь, що давно тлів усередині й тепер спалахнув із повною силою.

Він обійняв її, піднімаючи легко, ніби вона була частинкою повітря. Її тіло інстинктивно притислося до

нього, відчуваючи кожен рух його м'язів, кожен подих.

Він ніс її ніжно, мов найдорожчий скарб у світі. У кімнаті пахло лавандою й деревом, а крізь вікна доносилося свіже нічне повітря й шепіт лісу.

Він зупинився, дивлячись їй у вічі.

– Скажи, якщо ти не хочеш... – його голос був хрипкий, напружений, але повен поваги.

Айлін відповіла не одразу. Вона поклала руку йому на груди, відчуваючи прискорене биття серця, яке відлунувало її власне.

– Я хочу цього... хочу тебе... – прошепотіла вона, і її голос затремтів, але не від страху — від бажання.

Він ніжно торкнувся її губ — з усією глибиною почуттів. Її пальці ковзнули по його плечах, затримуючись на потилиці, вбираючи кожен дотик, кожен рух. Їхні тіла злилися в гармонії, що не потребувала жодних пояснень. Її тіло відгукувалося на його дотики так, наче вони були створені одне для одного.

Кожна мить була насичена емоціями — пристрасстю, довірою, ніжністю. Це було не просто фізичне єднання — це був акт зцілення, прийняття, відкриття нової себе...

Вони тихо лежали в обіймах одне одного. Айлін відчувала не розгубленість чи сором, а спокій. Її голова лежала на його плечі, а пальці спліталися з його пальцями.

– Ти змінила мене, Айлін, – тихо промовив Роан, проводячи пальцем по її волоссю. – Я більше не самотній. І навіть якщо ти зникнеш так само раптово, як з'явилася — я вже не забуду тебе.

– Я не хочу зникати, – прошепотіла вона, притискаючись до нього ще міцніше. – Але якщо навіть і доведеться... я завжди пам'ятатиму, ким стала тут. І хто допоміг мені стати

Тебе знайшов крізь час

собою.

Ззовні ледь чути шумів ліс. Світ не припиняв існування.
Але всередині тієї кімнати існувало лише одне: *двоє людей,*
що нарешті знайшли одне одного.

Ранок був тихим. Світанок повільно розчинявся в тонкому серпанку, що обвивав дерева, мовби сам світ не хотів порушувати крихку рівновагу між минулим і майбутнім. Айлін сиділа біля вікна, загорнута в тонку ковдру, спостерігаючи, як перші промені сонця пробиваються крізь листя. Її серце билось тихо, але кожен удар нагадував: вона має вирішити.

Поруч на столі лежала стара книга, яку вчора їй дав Роан — книга про міжсвітові портали. У ній було згадано подібні випадки — коли хтось із одного світу опинявся в іншому. І як, іноді, вони знаходили шлях назад.

Вона торкнулася палітурки кінчиками пальців. Холод шкіри книги був схожий на холод рішень, які доведеться прийняти.

У кімнату увійшов Роан. Його погляд відразу зупинився на ній. Він мовчав, але в його очах вже було те, що він не

Тебе знайшов крізь час

встиг вимовити.

– Ти знайшла відповідь, – тихо сказав він, ніби визнаючи поразку.

Айлін підвела на нього очі. В них було щось — біль, ніжність, страх.

– Я не знаю, – зізналася вона. – Моє серце хоче залишитися. Але мій розум шепоче, що це неправильно. Я маю сім'ю там... життя.

– А тут? – він наблизився. – Тут ти маєш мене. І я не просто частина твого життя, Айлін. Я... я кохаю тебе.

Він промовив це вперше. Без прикрас. Без вагань. Просто й чесно. Його голос був хрипким, ніби кожне слово проривалося крізь клубок емоцій, які він довго стримував.

Айлін відчула, як щось луснуло в її грудях. Вона встала, підійшла до нього, взяла його руки у свої.

– Я теж... – прошепотіла вона. – Але що, якщо це не моя доля?

Роан мовчав. Лише пальці його сильніше стиснули її руки. Його очі світилися відчаєм і рішучістю водночас.

– Ти і є моя доля, Айлін, – сказав він знову. – Я шукав тебе все своє життя, навіть не знаючи, що саме шукаю. І коли ти з'явилася – усе стало на свої місця.

Вона відвела погляд. Їй хотілося кричати. Хотілося залишитися — так. Але як вона могла жити з відчуттям, що втекла від себе, від свого світу? Чи не стане навіть найщасливіше життя тут — тінню того, чого вона не встигла зробити там?

– Я... мені треба подумати, – тихо вимовила вона, відходячи до вікна.

Роан не стримував її. Він просто стояв і дивився. І в його мовчанні було більше любові, ніж у сотні слів.

Того вечора Айлін довго не могла заснути. Її тримали
неспокій, сумніви і та частинка серця, яка вже залишилася
тут, із ним.

Пробудження було різким. Наче її вирвало з тепла дощу — м'якого, рідного, такого, у якому хотілося загубитися назавжди — і кинули в холодну порожнечу. Айлін сіла на ліжку, дихаючи уривчасто, її руки тремтіли. В кімнаті панувала тиша, знайома до болю — з фотографіями на стінах, згодованими книжками, і розкиданими речами, які вона не чіпала вже місяцями.

Її ліжко. Її квартира. Її життя.

Чи не життя?

Серце гуло в грудях. Вона торкнулася щоки — там ще лишився дотик. Дотик Роана. Його слова відлунювали в голові, немов молитва, що ніяк не вивітрюється з душі:

“Ти і є моя доля, Айлін.”

У цей момент за дверима ледь почувся тихий звук. Двері повільно відчинилися, і в кімнату зайшов Він — високий, у домашніх кумедних капцях, із чашкою кави в руці.

Усміхнений, ніби саме він був утіхою цього вечора.

Її чоловік — її Роан.

— Доброго ранку, — м'яко сказав він і нахилився до неї.
Поцілунок. Теплий, ніжний.

Вона дивилася на нього, розгублена і щаслива одночасно.

— Ти добре спала? — запитав він, сідаючи поруч на край ліжка. — Тобі снилося щось?

Айлін посміхнулася, тихо відповідаючи:

— А якщо... ми живемо одразу в кількох реальностях?

Він засміявся, і в його очах заіскрилася іскра.

— Тоді я щасливий, що в кожній з них можу прокидатися поруч із тобою.

Вона легенько поклала голову йому на плече, відчуючи, як тепло і спокій наповнюють кімнату.

— Тоді нехай у будь-якій реальності ми завжди будемо разом.

Він обережно обняв її, і світ навколо неначе став м'якішим, затишнішим — ідеальним для двох.

**

І в той самий час, десь далеко — чи, може, зовсім поруч, за межею сну — інший Роан стояв на ганку свого дому. Його руки міцно обіймали Айлін. Іншу версію Айлін. Біля них бігав маленький хлопчик, із волоссям кольору хмар і очима, що світилися так само, як у неї.

Айлін усміхалася. Вона пам'ятала той сон — настільки реальний, що на мить повірила, ніби втратила все.

Але вона знала істину: їхні душі знайшли одна одну. І навіть якби довелося пройти крізь час, простір, реальності — вони знову зустрілися б. Бо справжнє кохання не знає меж.

Дві реальності. Два вибори. Дві правди.

Тебе знайшов крізь час

Та тільки одне серце. І воно завжди знає, куди належить.

Епілог

Деся між миттю і вічністю.

У долині, загубленій серед лісів і гір, стояв будинок, збудований з любов'ю. Його стіни дихали теплом, а вікна щовечора світилися м'яким світлом, мов очі, сповнені спокою. На ґанку сиділа Айлін, загорнута в плед, з книжкою на колінах і чашкою теплою чаю в руках. Її волосся вже не спадало втомленими пасмами — воно сяяло, як і її очі.

Роан саме рубав дрова неподалік, а їхній син бігав навколо з дерев'яним мечем у руках, уявляючи себе героєм стародавніх легенд.

Айлін підвела очі на Роана — і в той самий момент він поглянув на неї. Між ними промайнув усміхнений погляд, сповнений тиші, розуміння, без зайвих слів. Вони знали: усе, що було до цього — бурі, сумніви, роздоріжжя — привело їх сюди.

Тебе знайшов крізь час

Це був її вибір. Її життя. Її кохання.

Вони разом облаштували цей дім, разом садили дерева, разом прокидалися до перших слів сина і разом зустрічали захід сонця. У світі, що колись здавався чужим, Айлін знайшла не лише себе — вона знайшла своє місце, своє коріння.

Увечері, коли вогонь у каміні потріскував, а дитина спала в кімнаті поруч, Роан обіймав її, схилившись до її вуха.

— Я досі прокидаюся щоранку і дякую долі, що ти залишилася.

Айлін усміхнулася, торкаючись його щоки.

— А я дякую, що тоді ти підняв мене з землі й не дозволив піти.

Їхній дім не був палацом. Їхнє життя не було безтурботним. Але воно було справжнім — з радістю, сміхом, поцілунками, і тим, що не вимірюється словами: відчуттям, що вони *вдома*.

Бо коли серце знаходить своє місце, воно вже не вагається.

І в кожному новому дні — вони вибирали одне одного знову.